

Paragraffer har opstillet saadanne Bestemmelser om Befolkningens Rættigheder ligeoverfor Hæren baade med Hensyn til dens Indtrædelse deri, dens Ret til Jorfremmelse og dens Udgang deraf, som vi have antaget det for absolut nødvendigt at maatte have sikrede ligeoverfor Krigsbeslytningens særlige eller eensidige Mændighed. Vi have i vor Betænkning udbillet, hvorfor vi troede, at det, ogsaa naar vi see Sagen fra Hærens Side, vilde være det Rigtigste at haandhæve, at Bestyrelsen med Kongen i Spidsen ved kongelig Anordning fastsatte Hærens Organisation indensfor de Hovedpunkter, som vi ved disse Forslag slaae fast ved Lov, og med Hensyn til dette Punkt skal jeg derfor henvise til Betænkningen, hvormed jeg naturligtvis tør forudsætte, at alle Thingets ærede Medlemmer have gjort sig bekendte, og, da det kan blive vidtløftigt nok at omtale Sagen, er det ønskeligt at kunne bortskære saa Meget som muligt af den mundtlige Udvikling. Jeg skal kun berøre en Udtalelse, som findes i Fleertallets Betænkning, angaaende det Punkt, jeg her omtaler, nemlig, af hvilke Grunde det skulde være nødvendigt at faae Hærplanen i dens Enkeltheder fastsat ved Lov. Fleertallet anspreer i sin Betænkning, at Grundene dertil skulde være, at der skal staffles Hæren den fornødne Fasthed og Tillid til dens egen Styrke, for at den kan fyldestgjøre sit Formaal i Kampens Dieblid; at Krigsbestyrelsen skal kunne udvikle Hæren med Sikkerhed fra Aar til Aar, idet den kan stole paa at have de dertil fornødne Midler, og at Folkerepresentationen skal have en bestemt Rettesnor for de til Hæren under almindelige Forhold fornødne aarlige Bevillinger. Dette sidste Punkt har jeg allerede berørt. Jeg skal gjøre opmærksom paa, at jeg ikke er nogen Tilhænger af Normalbudgetter, og jeg troer, at Folkerepresentationen for sit Vedkommende meget vel vil være istand til hvert Aar at udfinde, hvad det efter Landets Kræfter er hensigtsmæssigt at udrede til Hærvæsenet, ligesom det ogsaa er en Selvsølge, at Folkerepresentationen, naar der foreligger den en kongelig Anordning, som er offentlig bekendtgjort, til enhver Tid vil vide at tage alle fornødne Hensyn dertil; den vil ikke noget Aar letfindigt gjøre Forandringer i

Hærplanen nødvendige bered, at den nægter Midlerne til dens Udførelse. At det skulde være et Fortrin, at Folkerepresentationen skulde have bundne Hænder, kan jeg ikke indsee; jeg kan aldrig komme til at hylde den Lære, at vi ikke skulde have den Tillid til Befolkningens udskaarne Mænd, at de ikke selv skulde vide, hvad der væsentligt bør være deres Rettesnor med Hensyn til de aarlige Udgifter til Hærvæsenet. Det er for mig en Misrecomendation af det hele Forslag, hvad man i saa Henseende har anført til Fordeel derfor, idet man allsaa indirecte har villet lave et Normalbudget. — Tage vi dernæst den anden af de anførte Grunde, vil jeg ogsaa derom sige, at det maatte være en forunderlig Regjering, som skulde have en saadan Mistillid til den danske Rigsdag; at den ikke skulde turde indlade sig paa ved aarlige Forhandlinger med den at faae fastsat, hvad der var en Nødvendighed til Hærens Opretholdelse i kampdygtig Stand og til dens videre Udvikling. Det forekommer mig, at Erfaringen maa have lært de ærede Land- og Søkrigsministre, at de have faaet rigeligt, hvad de have forlangt, og de kunne ikke paavise noget Punkt af særlig Vigtighed, som de ikke have kunnet bringe til Udførelse, fordi Folkerepresentationen har nægget dem Midlerne dertil. Man kan sige, at man maa fraregne den Tid, vi havde Normalbudgettet, men dertil svarer jeg: Nei, thi det var indrettet saaledes, at Hærens samtlige Fordringer ikke kunde tilfredsstilles derigjennem; der maatte nødvendigvis hvert Aar Tillægsbevillinger til, og har den tidligere Repræsentation, Rigsraadet, ikke rundeligt givet, hvad der blev forlangt? Er der noget Tilfælde bekendt, hvori man har ladet Regjeringen savne de fornødne Midler? Jeg kjender intet saadant, og jeg haaber, at den høitærede Minister vil godtgjøre, hvorfra han har hentet den Mistillid til Folkerepresentationen, som ligger i, at man ikke har turdet stole paa, at Hæren vil kunne udvikles i hensigtsmæssig og kampdygtig Stand, naar der ikke er en saadan fastslaaet Hærplan udarbejdet i dens yderste Detail. Det kan siges, at det er Fleertallet og ikke Krigsbestyrelsen, som har udtalt dette. (Ordføreren: Hvor?) I Begyndelsen af Betænkningen staaer det at læse, men